

pasningsgaranti, vi har opfordret til, også har mulighed for at gøre det.

Men vi har aldrig ønsket at gå længere end dertil, at hvis vi kunne få en aftale med KL, der henstillede noget sådant, og hvis vi kunne sørge for, at økonomien var til stede, hvis man ville prioritere det, så ville vi gerne det. Vi har ikke ønsket at pålægge kommunerne at løse denne opgave på en ganske bestemt måde, for det ville være et indgreb i det kommunale selvstyre.

Jeg synes, der er mange misforståelser om dette spørgsmål i den offentlige debat, og jeg håber, at jeg med disse bemærkninger kan bidrage til at bløde enkelte af dem op.

Og så vil jeg bare sige, at antallet af pasnings-tilbud i Danmark er fra 1992, som var det sidste regeringsår for den forrige regering, og til 1995, som er det sidste år, vi har tal for, steget med 70.000 til 417.000.

Så siger man, at der under bestemte forudsætninger skal etableres 25.000 ekstra tilbud, for at der ikke skal være ventetidsproblemer for noget barn mellem 0 og 9 år. Det er det, KL siger. Men det er jo i givet fald en væsentlig mere videregående garanti end den, regeringen har lagt op til, at man skulle tilstræbe – det skal man også være opmærksom på – og derfor er der allerede af den grund i den offentlige debat forvirring, hvad angår det antal pladser, der måtte mangle, og hvad det koster at løse problemet.

Jeg skulle måske også komme med en enkelt betragtning om, hvorfor det til trods for en udbygning med 70.000 pasningstilbud har været så vanskeligt at leve op til den i og for sig begrænsede garanti, regeringen har opfordret kommunerne til, når der nu egentlig har været en velvilje ude i kommunerne. Man har faktisk troet, at det var inden for en rækkevidde af et par år at nå denne pasningsgaranti. Når målet hele tiden har forskubbet sig en lille smule, hænger det jo sammen med en række forhold, som man måske ikke i tilstrækkelig grad har haft mulighed for at indregne i sin planlægning i kommunerne.

Det ene er, at der er blevet født væsentlig flere børn, og det synes jeg sådan set man i almindelighed skal glæde sig over, for det er vel også udtryk for en optimisme i det danske samfund.

For det andet er der væsentlig flere småbørnsfamilier, der er kommet i arbejde, og som derfor har haft et akut pasningsbehov. Det er i og for sig også glædeligt.

Men det tredje, der er sket, og som overhovedet ikke har været nævnt i denne debat, men som også er værd at nævne, hvis vi skal have en nøgtern debat om, hvorfor vi har et problem, er, at i takt med, at kommunernes dækningsgrad faktisk er blevet større og større, har man afviklet en række private pasningsløsninger – familiemæssige, i en gråzone, nogle af dem måske i den sorte økonomi, hvad ved jeg – og har så meldt sig hos kommunen og sagt: Så vil vi også have vores børn passet i stedet for selv at løse problemet ved hjælp af private ordninger.

Det er de tre forhold, der tilsammen har bevirket, at kommunerne hele tiden er blevet overhalet af efterspørgslen efter pasningstilbud. Men jeg håber, at vi med de kommuneaftaler, der skal indgås i år, kan tage et ekstra skridt i retning af at få hugget ind på det problem.

Så skal jeg sådan set kun gøre nogle enkelte bemærkninger i anledning af nogle synspunkter, der er blevet fremført undervejs i debatten:

Hr. Poul Nødgaard var på et tidspunkt inde på, at det var for galt med de skattestigninger, der er sket, og at nu var skattereformen helt undermineret.

Det er jo ikke rigtigt. Der er aldrig nogen i dette Folketing – heller ikke regeringen – der har lovet eller nedfældet i nogen aftale eller skrevet i nogen paragraf, at de kommunale og de amtskommunale skatter med en promilles nøjagtighed skulle ligge på det samme niveau fra år til år.

Denne regering har ligesom den forrige regering som udgangspunkt for en hvilken som helst kommunal forhandling haft ikkeskattestigninger i kommuner og amter, og vores målopfyldelse på det punkt har ikke været ringere end de regeringers, der sad i de 10 år forud for os.

Der har op gennem 1980'erne og i starten af 1990'erne været en vis glidning opad i de kommunale skatteprocenter, og i de 3 år, hvor vi har haft ansvaret for det, har der på landsplan i gennemsnit været en stigning på 0,5 pct. i amterne og en stigning på 0,4 pct. i primærkommunerne, og det har der selvfølgelig været, fordi man ude i lokalsamfundene har skønnet, at det har været vigtigere at få afhjulpet manglerne i sygehusvæsenet, på børnepasningsområdet, i ældreomsorgen, på miljøområdet, og hvad ved jeg, end at fastholde en totalt uændret skatteprocent. Men jeg er helt overbevist om, at hvis vi ikke i de sidste 3 år havde sørget for rimelige og rummelige økonomiaftaler for amterne og kommunerne,